

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci **žalobců: a) A. D., nar. ..., b) nezl. D. T., nar. ..., a c) nezl. D. T., nar. ..., nezletilí žalobci b) a c) zastoupeni jako zákonným zástupcem matkou A. D., všichni státní příslušnost Ruská federace, trvalý pobyt G., naposledy pobyt v České republice v Zařízení pro zajištění cizinců B.–J., nyní pobyt v přijímacím středisku L. v Polské republice, dále všichni zastoupeni Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Praha 8, Karolínská 654/2, proti žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Nádražní 2437/2, 306 28 Plzeň (dále jen žalovaná či PČR), v řízení o žalobě ze dne 28.6.2013 proti rozhodnutí žalované ze dne 29. května 2013 č.j. X o zajištění cizince za účelem jeho předání, o nákladech řízení i o nákladech řízení o kasační stížnosti nezletilých žalobců bez data doručené dne 12.9.2013 proti rozsudku zdejšího soudu č.j. 17A 31/2013-34 ze dne 31.7.2013,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 29. května 2013 č.j. X s e z r u š u j e p r o v a d y řízení a věc s e v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou společnou žalobou ze dne 28.6.2013 s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobkyně a) i nezletilí žalobci b) a c) shora uvedení (*ohledně nezletilých žalobců nebyla uvedena ani jejich data narození a u žádného z žalobců nebyly uvedeny údaje o jejich trvalém pobytu*) domáhali přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 29. května 2013 č.j. X i jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení, neboť se domnívají, že vydáním rozhodnutí byli zkráceni na svých právech.

Napadeným rozhodnutím ze dne 29.5.2013 č.j. X, které nabylo právní moci téhož dne, bylo rozhodnuto dle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), že se žalobkyně a) zajišťuje za účelem předání do Polské republiky podle právního předpisu Evropských společenství (Nařízení rady Evropského společenství č. 343/2003 ze dne 18.2.2003), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států; doba zajištění se dle § 129 odst. 5 zákona stanovuje na 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 29.05.2013 od 11:00 hodin. *V odůvodnění* žalovaná uvedla, že dne 28.5.2013 (*správně 29.5.2013, zřejmá písařská chyba*) byla žalobkyně a) kontrolována na dálnici D5 ve směru do SRN ve vozidle Renault Megane RZ: PO 034AR. Žalobkyně ztotožněna jako A. D., st. přísl. RUS, cestovala spolu s dětmi T. D., T. D. a při kontrole předložila doklad totožnosti č. X bez víza nebo platného povolení k pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**). Na území ČR tedy pobývala neoprávněně, proto byla dne 28.5.2013 (*správně 29.5.2013*) v 11:00 hodin zajištěna dle § 27 odst. 2 z.č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, a bylo zjištěno, že žalobkyně podala dne 27.05.2013 žádost o azyl v Polsku, proto bylo zahájeno správní řízení ve věci povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona za účelem předání podle nařízení Rady Evropského společenství č. 343/2003 ze dne 18.2.2003. Předání žalobkyně a) nebylo možné uskutečnit do 48 hodin, neboť bylo nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání, přičemž Polsko má lhůtu dvou týdnů na odpověď a šesti měsíců od přijetí žádosti na přijetí žadatele o azyl. Proto byla doba zajištění stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince podle § 123b zákona by bylo zjevně neúčinné, neboť není záruka, že žalobkyně a) vycestuje zpět do Polska, v ČR se nezdržuje na žádné adrese a do protokolu uvedla, že cestu plánoval její manžel, celá rodina je zde s ní a v Rusku již žádnou rodinu nemá. Žalobkyně a) nevěděla, kolik má k dispozici finančních prostředků, dle seznamu dočasně odebraných věcí měli jako rodina celkem 100 zlotých a 125 rublů, tudíž neměli dostatečné prostředky k poskytnutí finanční záruky podle § 123c zákona. Byl proto shledán důvod pro zajištění žalobkyně dle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona, proto žalovaná vydala rozhodnutí o zajištění a umístění do zařízení B. J.

V žalobě všichni žalobci uváděli především k otázce žalobní legitimace nezletilých žalobců b) a c), že v řízení o zajištění s nimi správní orgán nejednal jako s účastníky řízení a jako takoví nejsou v napadeném rozhodnutí ani označeni, ačkoliv vydáním rozhodnutí bylo zasaženo i do jejich subjektivních práv. K tomu odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54 a dále upozornili na problematiku lékařské péče a stravování dětí v zařízení pro zajištění cizinců i to, že žalobkyně a) má 14 dnů před plánovaným porodem a vyžaduje zvýšenou lékařskou i nutriční péči. Případné rozhodnutí o neumístění žalobců b) a c) do zařízení pro zajištění cizinců by z důvodu zachování celistvosti rodiny mělo za následek i neumístění žalobkyně a). Žalobci konstatovali nedostatečnost odůvodnění, pokud jde o nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu ustanovení § 123b odst. 1 písm. a) zákona a tvrdili, že podle čl. 13 odst. 1 směrnice Rady Evropského společenství č. 2003/9/ES mají členské státy zajistit, aby byly žadatelům dány k dispozici materiální podmínky přijetí, jakmile podají žádost o azyl.

Po vyjádření žalované a zaslání jejího správního spisu zdejší soud *rozsudkem ze dne 17.7.2013 č. j. 17A 32/2013 - 34* žalobu žalobkyně a) zamítl (*výrok I.*) a žalobu žalobců b) a c) odmítl (*výrok II.*) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (*výrok III.*), jelikož vycházel z názoru, že na nezletilé žalobce b) a c) je třeba pohlížet jako na osoby zjevně neoprávněné k podání žaloby proti rozhodnutí o zajištění jejich matky Aminat Dzhamulaeva, neboť vůči nim napadené rozhodnutí žalované nesměruje a v jeho důsledku jim nevznikají, nemění se a nezanikají práva či povinnosti. Žalobu podanou jmenovanou žalobkyní zamítl, protože žalobní body neshledal důvodnými.

Po podání kasační stížnosti žalobkyně i nezl. žalobců *NSS rozsudkem ze dne 30.10.2013 č.j. 4 As 134/2013-31* doručeným všem účastníkům, na jehož obsah soud pro stručnost odkazuje, rozhodl tak, že kasační stížnost žalobkyně a) zamítl, zrušil výroky II. a III. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17.7.2013 č. j. 17A 32/2013–34 a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, a také v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku vyslovil NSS názor, že nezletilí žalobci b) a c) nejsou osobami zjevně neoprávněnými k podání návrhu, neboť jsou opodstatněná některá jejich tvrzení o dotčení na jejich právech s odkazem na rozsudek NSS ze dne 30.9.2011 č.j. 7 As 103/2011-54 (*dostupný na www.nssoud.cz*). Dle NSS v této věci právní úprava nebrání tomu, aby nezletilé děti byly účastníky řízení o zajištění vlastních rodičů - cizinců, a to v režimu ustanovení § 27 odst. 2 *zákona č. 500/2004 Sb., správní řád*, ve znění pozdějších předpisů. Účast nezletilých dětí zpravidla nebude představovat ani procesní problémy, neboť zájmy dětí většinou nebudou v rozporu se zájmy rodičů (všichni se budou shodně bránit proti zajištění rodičů); nebude tudíž dán důvod pro ustanovení opatrovníka, kterým argumentoval krajský soud. NSS dále připomenul, že pouze nezletilé děti mohou uplatňovat námitky a skutečnosti, ve kterých spatřují zásah do svých práv; takové námitky nemohou sami za sebe vznášet jejich rodiče. Nejedná se tedy o „bezzubé procesní účastenství“, o kterém hovořil krajský soud, ale o jediný způsob jak uplatnit v tomto řízení práva nezletilých dětí. Dále bylo uvedeno, že nebylo přisvědčeno žalobcům, že v případě zrušení výroku II. rozsudku krajského soudu je nutno napadený rozsudek zrušit celý, neboť každý účastník může v soudním řízení uplatňovat pouze takové skutečnosti, které se dotýkají přímo jeho osoby. Žalobkyně a) se svými důvody nezákonnosti správního rozhodnutí neuspěla, proto krajský soud rozhodl správně, když její žalobu zamítl. Pokud krajský soud shledá důvodnými žalobní body uplatněné žalobci b) a c), jimiž se dosud věcně nezabýval, zruší napadené správní rozhodnutí jako celek, v opačném případě žalobu zamítne. Právním názorem vysloveným NSS ve zrušovacím rozhodnutí je krajský soud vázán (§ 110 odst.4 s.ř.s.).

Podle § 4 odst. 1 písm. a) *zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“)*. Specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu, rozhoduje s účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

V této věci se soud velmi podrobně zabýval žalobními námitkami žalobkyně a), tj. i zákonné zástupkyně nezletilých žalobců b) a c), jak je patrné z odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 31.7.2013 č.j. 17A 31/2013-34, na něž soud pro stručnost také odkazuje, neboť je znám všem účastníkům, které neshledal důvodnými a proto její žalobu zamítl, což bylo i v souladu s názorem NSS vyjádřeným v rozsudku 4 As 134/2013-31 ze dne 30.10.2013. Nebylo ani přehlédnuto, že žalobkyně do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 29.5.2013 v přítomnosti tlumočnicků z čečenského do ruského a z ruského do českého jazyka pouze uvedla, že odjela z Ruska společně se svým manželem a jejich dětmi, všechno zařizoval manžel, ona se vždycky stará jen o domácnost a děti a cítí, že bude v blízké době rodit, nic víc říci nechce. Soud pouze podotýká, že ani označení žalobkyně jako zákonné zástupkyně nezletilých dětí však nezpůsobí změnu jejího postavení v řízení, pouze by v řízení vystupovala sama za sebe a současně i jako zákonný zástupce nezletilých, ale doručeno by jí bylo rovněž pouze jedno vyhotovení předmětného rozhodnutí.

Zdejším soudem sice nebyl shledán rozpor v zájmech matky a jejích nezletilých dětí, tj. žalobců b) a c), ale protože s nimi nebylo jednáno jako s účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, ač jim toto postavení dle NSS přísluší, je třeba mít toliko v tomto směru za to, že tím došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (*žalovanou*), které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť v důsledku této vady řízení se žalovaná nezabývala právem dětí na rodinný život, jelikož z rozhodnutí není zřejmé, zda a jakým způsobem byl hodnocen zájem nezl. dětí v řízení o zajištění jejich matky. S ohledem na závazný názor NSS v této věci soudu nezbylo než dle § 78 odst. 1 s.ř.s. (*je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení*) *napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení a věc vrátit žalované k dalšímu řízení* (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak je uvedeno ve *výroku I. rozsudku*. Žalovaná tedy dokončí v řízení s nezl. žalobci jako účastníky řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu s přihlédnutím k současnému stavu, kdy nezl. žalobci i jejich matka se již nenacházejí v zařízení pro zajištění cizinců ani na území ČR, neboť dne 7.8.2013 byli předáni do Polské republiky na bývalém hraničním přechodu Náchod – Kudowa Slone.

O nákladech řízení účastníků v této věci soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. (*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*), když žalobkyně a) ve věci úspěch neměla a náklady řízení nepožadovala, žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala a zmocněnému zástupci úspěšných nezletilých žalobců b) a c), který zastupoval pouze v řízení o kasační stížnosti, soud nepřiznal odměnu ani náhradu hotových výdajů za jejich zastupování, neboť dle obsahu soudního spisu NSS v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon právní služby a nebyly zjištěny žádné jiné náklady spojené s jejich zastupováním (*výrok II. rozsudku*).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým

označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno; nepřipustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 28. května 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně